

A LENDA

Contaba un vello desde o alto dun penedo que hai moitos anos, cando os animais aínda falaban, no monte de Boado vivía un ser doutro mundo, era a Dona das Rochas. Esta figura mitolóxica

era coñecida por ser unha protectora dos bosques e animais, e dicíase que tiña o poder de mover grandes pedras para crear refuxios seguros para os animais e incluso para a xente en tempos de necesidade.

Un verán, un gran incendio que empezou en Xinzo, arrasou o monte de Baronzás, Porto Alto, Morgade, Boado, Pidre, Pena, Solveira, Trandeiras, Piñeira, Perrelos e chegou a Sarreaus. Deixou a fauna e a flora da zona gravemente danadas. Moitos animais perdéronse e quedaron sen un lugar seguro onde descansar e protexerse. A Dona das Rochas viu todo o que estaba a suceder e decidiu actuar.

Ela sabía que a mellor maneira de protexer os animais dos incendios era crear refuxios seguros para eles, e para iso tiña que mover unha enorme pedra que estaba no alto do monte, por riba das Lagas, e que podía ser unha boa opción. Despois de moitos días de traballo duro conseguiu mover a pedra ata un lugar máis baixo, onde creou unha pequena cova que serviu como refuxio para os animais.

A cova foi unha bendición para os animais, pois permitiulles ter un lugar seguro onde poderían descansar e vivir sen medo. A fonte da Lavarqueira, de auga morna no inverno e fresquiña no vrau, tamén foi moi importante para a supervivencia dos animais, xa que lles proporcionaba a auga necesaria para hidratarse e protexerse do calor.

Antes de rematar o traballo, a máxica figura da Dona creou un ollo na pedra ó que poder asomarse e ver o mundo tal como é, cheo de misterios e recunchos escondidos.

O pobo de Boado, ao ver a proeza da Dona das Rochas, sentiuse orgulloso daquel penedo que antes parecía un simple obstáculo no monte. A rocha converteuse nun símbolo de forza e protección, e o pobo decidiu bautizala como "A Pedra da Dona" en honra a aquel ser mitolóxico que fixera posible a súa existencia.

Dende entón, A Pedra da Dona converteuse nun lugar sagrado para as xentes da redonda, e cada vez que a vían desde lonxe sentían unha gran emoción. Sabían que detrás daquela pedra había unha historia de protección e valentía, e que era unha mostra de que, coa axuda dos seres mitolóxicos, podían protexer a fauna e flora das súas terras e con elas, a vida da xente.

E así foi como a Dona das Rochas se converteu nunha lenda que pasou de xeración en xeración, e A Pedra da Dona nun símbolo do orgullo da aldea de Boado, que sabía que grazas ás súas tradicións e costumes, aquí nunca faltará a vida.